

der gives for Bygget. Det bliver en dyr Byg, og jeg tror, det er en meget tvivlsom økonomisk Foranstaltning. Det bliver en slet Forretning, Staten der gør for en Doktrins Skyld.

Ligesom en tidligere æret Taler har jeg hæftet mig ved, at Reglerne i § 5 om Betalingen af Kornet er gjorde meget udviklede. Det skal betales i 3 Gange: først 26 Kr., derefter 4 Kr. — ja, derved faar de kommunale Nævn jo ogsaa noget at bestille, det har man maaske ogsaa tænkt paa — og saa endelig den eventuelle Overpris, der afhænger af, hvordan Majsprisen bliver. Jeg er ikke sikker paa, at det er heldigt, at det Brødkorn, der leveres og kan kræves ombyttet, i det hele taget bliver betalt. Adskillige Landmænd kan komme i stor Forlegenhed. Naar de skal betale Majs, er de maaske kommet af baade med deres Korn og Pengene, og hvis Majs, som der er Tale om, under de 26 Kr., kan det maaske ogsaa bringe nogle Vanskeligheder. Det er i alt Fald en udviklet Maade at faa Betaling paa, thi det vil sige, at de 140 000 Jordbrugere, eller hvor mange det nu bliver, der afleverer Korn, skal der skrives til 3 Gange i Anledning af Betalingen. Det vil kræve et meget betydeligt Kontorarbejde og et stort Papirforbrug, det naar man da i alt Fald.

Jeg overværede i Gaar som Tilhører Landstingets Forhandlinger, og jeg hørte ved den Lejlighed den højtærede Indenrigsminister udtale, at han, naar Lovforslaget her er gennemført, vil søge at opretholde Monopolhandelen med Foderstoffer. Hvis ærede Medlemmer har Landstingets Betænkning ved Haanden, vil de se, at under Bilag 2 har Centralkontorets Bestyrelse afgivet en Erklæring, hvori den opstiller to Muligheder. Den ene er, at der gives Centralkontoret Monopol paa at importere al den Majs og alle de Oliekager, som alle Jordbrugere i Landet skal bruge i det kommende Aar. Altsaa ikke blot det, som skal bruges til Ombytning, men hele den Import af Majs og Oliekager, som skal tilføres Landet, skal dette Centralkontor have Monopol paa at indføre. Det er den ene Mulighed. Den anden er, at Centralkontoret importerer den Majs og de Oliekager, som Regeringen skal bruge til Ombytningen, men hvad der i øvrigt skal bruges, overlades det til de private Importører og Andelsselskaber at indføre. Jeg mener, at Mulighed Nr. 2 er langt at foretrække, men den højtærede Indenrigsminister udtalte i Gaar, at han

vilde søge at gennemføre Nr. 1, hvorefter det, vi skal importere af Foderstoffer her til Landet i de kommende Aar, skal være monopoliseret under Centralkontoret. Jeg hørte, at den højtærede Indenrigsminister fik Tilslutning fra Socialdemokraterne i Landstinget, og det kan man meget vel forstaa. Jeg har ogsaa overværet Møder, hvor Direktør Heilbuth har talt varmt for denne Ordning og vel at mærke paa en Maade, som om han derved talte for og varetog Landbrugets sande Interesser. Jeg synes, at vi har et afskrækkende Eksempel paa, hvad et saadant Monopol kan føre til. De Erfaringer, vi har fra tidligere Tid, synes jeg ikke bestyrker os i at gaa den Vej. Jeg vil blot minde om, hvorledes det gik i 1916 som Følge af Majs-nævnets Virksomhed. Det var samme Direktør Heilbuth, som den Gang førte an. Majs-nævnet lagde Vanskeligheder i Vejen for Importen af Majs i 1916, saaledes at Importørerne Landet over overfor Offentligheden fralagde sig ethvert Ansvar for, at Landet kom i den Situation at have for lidt Majs. Da den uindskrænkede Undervandsbaadskrig saa indtraadte i 1917, havde vi meget lidt Majs her i Landet, hvorimod vi havde Foderkager til omtrent et Par Aars Forbrug; Foderkager var nemlig indførte ved privat Initiativ og havde ikke været undergivne Majs-nævnets Myndighed. Det kunde let komme til at gaa paa en noget lignende Maade, hvis vi nu monopoliserer al Tilførsel af Foderstoffer her til Landet. Men naturligvis, Storimportørerne vil være sikrede. De har taget den store Fortjeneste, da Prisen steg, og nu vil de gerne sikre sig mod Tab, naar Prisen er faldende. Vil de nu købe rigeligt, kan de dristigt gøre det, de tager deres sikre Avance. Faldet Prisen i Aarets Løb, er det ikke dem, der tager noget Tab, men Landbruget, der maa betale de høje Priser og den Importøravance, som Storimportørerne er sikre paa at faa. Der er ingen Konkurrence, og de kan tage deres Fortjeneste. Det er min Overbevisning, at det er ikke i Landbrugets, men i Storhandelens og Storkapitalens Interesse, hvis man gaar til noget saadant. Vi burde derfor gøre, hvad vi kan, for at komme bort fra en saadan Monopolhandel, hvorved alt lægges under Centralkontorets Magt. Jeg finder det ganske rimeligt, at Regeringen bruger Centralkontoret til Indkøb af de Varer, som Regeringen har Brug for til Ombytning med Brødkornet, men derudover mener jeg rigtignok, at det private Ini-